

СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Уређује: Стармлади. — Цена је листу: на год. К 8, на $\frac{1}{2}$ год. К 4, на $\frac{1}{4}$ год. К 2.

Право „Финале“.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

† **ЛАЗА КОСТИЋ.**

Оде и ти, дични барде,
И поносе наших дана!
Из велике старе гарде
Све је мање великана.

Сад је вере тако мало,
Срца су нам мало врела,
А некад се веровало
Да ће спови бити дела.

Пред нама су ускрснули
Омладински златни дани,
Кад су твоје име чули
Наш песнице увенчани!

Док нам очи сузе роне,
А душу нам гуга слама, —
У ушима нашим звоне
Сви стихови српских драма.

На њих ће се Срб да збира
Наш песнице богодани!
Што је дала твоја лира,
То ће душу да нам храни!

Оде и ти, дични барде,
И поносе наших дана!
Из велике старе гарде
Све је мање великана. —р.

† **ЛАЗА КОСТИЋ.**

Препукло је срце соколово,
Малаксаше оне дивне руке —
Никад више ухо Србиново
Неће чути оне бајне звуке
С оне лире што је Српству била
Што и орлу поноситом крила. г.

Замис.

Што се више у сабору
Срб и Хрват слажу,
То све више седнице се
Сабора одлажу.

Ал' хрватско српска слога
Ниједнога дана,
Ни од једног неће више
Зависити бана.

Русија.

Православна Русија
Сад нас опет врећа:
Словенима окреће
К'о и увек лећа,

Та званична Русија
Код нас нема цене,
Она има најмање
Срца за Словене.

У рускоме народу
Словенска је душа.
А доћи ће време
Да се и он слуша.

Изненађење.

Ерентал и Форгач спремају особито искрено и срдачну честитку Србима о новој години. Састав тога акта повјерен је Фридјунгу и Свјентоховском и ова двојица су радо на то пристала, само желе да им Срби Васића пусте ма у Земун. За њега се заузео чак и Настић. — Нарочито изасланство у коме ће по жељи Еренталовој бити и Раух и Цвиташ, а ако дотле оздрави, и сам стари Франк поднијеће ту честитку Београду — у име целе Србије. Поздравни говор држаће Акурти и за прву здравицу на банкету спрема се Тарабокија. — Фотографи се већ спремају да сниме те типове за кинематограф.

Епиграми.

1.

У „Матици“ много раде.
А да л' ствари вреде?
Кад таленте расипају,
Зашто фонд не штеде?

2.

Је ли боље за „Летопис“
Писат' стихом ил' у прози?
Најбоље се рентирају
Опширнији — некролози.

3.

У „Матици“, истина је,
Влади стари ред.
Али сваког дана све је
Мање сладак мед.

Из Босне.

Из Босне се једна иста
Песма шири:
Из Босне се журно селе
Мухацири.

Они иду да се опет
Врате дома.
Сваки тужан, разочаран,
И сирома

Њин положај тешко да се
Рећи уме.
Србин им је стран, Турчин их
Не разуме.

Закон за кибице.

§. 1. Као кибиц при картању има се онај сматрати, који се о туђем трошку забавља и прекрађује време и ужива у туђој љутини, коју игра изазива.

§. 2. „Кибиц“ сме бити само онај, који званичном сведоџбом докаже, да већ нема шта више да изгуби.

§. 3. Како су кибици обично бадавадије и хрђави играчи, то закон о слободи заната нема за њих употребе.

§. 4. За време вршења своје дужности не смеју пушити смрдљиве цигаре, такозване „мацарице“.

§. 5. Исто тако ни једном кибицу лети не смеју ноге ванприродно мирисати, а зими капут.

§. 6. Сваки кибиц мора имати зубе. Бар оне предње, како би могао у свако доба доказати да ће језик за зубе држати.

§. 7. Дужан је многу воду конзервисати, како би жељи играча у свако доба могао ода звати се, кад се од њега затражи да изађе да „пиће“.

§. 8. Ако кибиц примети да когод у игри паклује, вара, то је званично обвезан да се у онај пар накашље; с тога кибици, који имају хроничан или магарећи кашаљ, морају се док кашаљ траје свога позива одрећи.

§. 9. Ако играч, који у забуни умакне и заборави платити што је имао, онда су кибици обвезни платити само за карте.

Из закона равних држава и народа

Склопио Шишмиш.

Војводини.

Војводино, наша мртва стражо,
Непријатељ преко тебе гаца,
Ти и даље буди — мртва стража,
А никако стража од — мртвца.

На новоме путу.

Фердиванд је бугарски
Лечио нервозу,
Путујући почесто
На брзome возу.

Сад је правац окрен'о
На згоднију страну,
Неки дан је путов'о
На ареоплану.

Бугари су весели
Путу свога цара,
Само да се попење
Повише метара.

Ал' да падве далеко
Где му ј' већа цена,
И где нема Бугара
Нит' има Словена.

— р.

На забави.

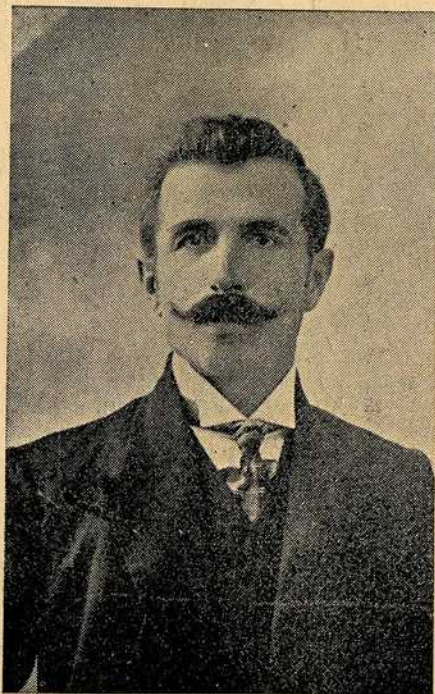
Фиџирић: Знате ли госпођице, ја само кад помислим на валцер, ја сам таки луд.

Госпођица: А мислите ли често на валцер?

Фиџирић: По цели дан госпођице!

Црногорке.

† Мајор Никола Митровић.

Из Црне Горе, од како је књаз Никола постао „гошподар краљ“ — не чује се више плач и лелек оне огулене сиротиње, нити јаук оних народних синова из Јусоваче. Све је то господар — краљевством својим изгладио, и сад у Црној Гори ништа не фали нареду, осим мало леба, мало слободе, и мало поштене владе.

Разуме се да је гошподар краљу много стао до поштене владе која не сме бити обичан крволук, разбојник, који у шуми дочекује мирне грађане и лишава их живота. То се баш неки дан најсејајније манифестовало (како би то стари Полит, јахач за Даниловим орденом, изволео фино рећи), у самом црногорском парламенту, „ко је наручио оно витешко и лепо убијство мајора Митровића?“ На које фино убиство се морају и афрички канибали згадити. У црногорској скупштини је Филип Јерговић посланик довикнуо бившем министру унутрашњих дела Пламенцу: подли убијце! — а г. министар се сасвим дворски етикетно извинио: „ја нисам ништа радио без више наредбе“. И тако је Пламенац, уз дувар, расветлио свом свету, да црногорска влада није дупешко разбојничка — која своје грађане подло у сну убија и у емиграцији; него се то све врши у славу онога који је од њега виши у држави! По тој вишој наредби је сигурно убијен од једног црногорског официра поп Иванић чија два сина у славу гошпода-

реву седе у Јусовачи. Е па глава му — и слава му!

Пада нам на памет ова песма пок. Авде Карабеговића

„Проклет да си“.

Кад братска рука мач у груди рине,
Та се рана не преболи лако,
Тек што мислиш: е сад ће да мене
А тај те спомен заболи јако:
Цјела ти се прошлост, претвори у пако,
Свака ти радост у срцу гине.
И тад би проклињући вјечно плако:
Проклет да си не брате Кајине!

Надати је се да ће наш баба Јовановић, професор новосадске гимназије „Браников“ славопојац Тамановића, написату у „Бранику“ километрични славопој Пламенцу, тако да свет не просвећен из нижих слојева или народа има прилике да пљуне! Не, на г. бабу — него чланак у ком се „мучке убице“ — величају.

*

— Кајмакам берански је почео опет хапсити Србе. Једви бегашу у Црну Гору. Црна Гора се брани како краљевска влада нема перпера за тај десетак Срба, јер она треба перпере за изхранивање хиљадама душмана српских Арнауца, који су Србе у Турској истребљавали.

Жна гошподар шта ради.

Турска се цивилизира.

Из Турске.

Младотурци из дана у дан напредују са „цивилизацијом“ Турске, тако да је надати се да ће у скорим достићи — афричка племена. Досада се у интересу просвете дало српске учитеље затварали, но да би Европи доказали да они нису дивљаци као што их је досада лажно европска штампа износила, — него просвећен народ решили се те све српске школе затворили јер су за то имали јаког ановијевског разлога: — нема учитеља Отомана. А да би створили јединствену велику отоманску државу, у којој неби другог народа осим Турџака било, то су се латили најрадикалније и најсвечаније методе — таманењем и затварањем Срба, Грка и Бугара. На тај начин држе да ће створити у скорим велику Турску државу, под окриљем — турског будућег Султана Фридриха богоданог и благоглавољивог, који их за сада гура у ту до душе мало вратоломну политику али која ће ипак „спасоносна“ по Турску бити. И тај дан изгледа да није више далеко када ће младотурска победоносно запевати на све четир стране света: „Друмови ће пожелет Турака!“

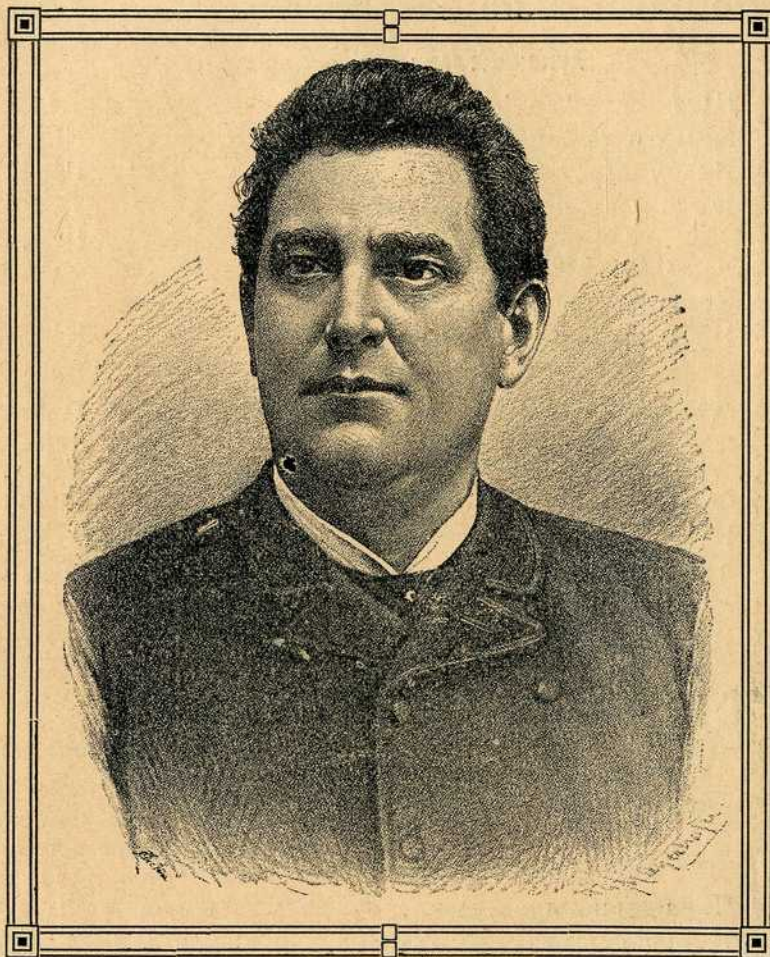
За сада своју европску цивилизацију у свом парламенту развијају. Комплименти: лопов, хуља, разбојник — често се употребљују. — Једном речи Турска се цивилизира.

Андрији Лукићу

члану српског народног позоришта
— приликом његове 40-годишњице. —

Сретна т' слава Андро, врли
  слављениче,
Од свуда ти поздрав, српски
  уметниче!
Талија у теби слави дичног сина,
Слава теби, ти узоре грађанских
  врлина
Слава теби, који знаде — оздола,
  озгора,
Стећи поштовање — и твојих
  злотвора
Јер си огледало мушког карактера,
Да си здраво патниче, глумачких
  чемера,
Четрдесет љета ходајућ по свету
Свуд часно вршећи мисију ти свету.
Четрјест су љета, што се данас
  збива,
Сад уморно тело, хоће да почива.
Сретна т' слава Андро, мили
  слављениче!
Од свуда ти поздрав, српски
  просветљиче!

Услед слободе штампе.

Сад шатравци, у Србији
Воде „главну“, јавну реч; —
Дивно пишу, лепо пишу —
Као да их плаћа — Беч!

„Браник“ — и Пашић.

„Браник“ је много киван на Пашића.
Мало, мало па се о њега очеше. Сад га опет
назива диктатором у Србији. А међутим тиран-
ство Тамановића у звезде кује. Еј, еј... Чича
Мијо, не ваља ти радња. Ма није Пашић —
Плашић.

Такве су социјалисте!

Социјалисте у место да су захвални чика-
Стеви, надзорнику Текелијанума, што је доказао
да сиротиња не треба да једе меса, јер се може
и палентом ранити, они му се још подмевају
тима, што су на њиховом збору у Новом Саду
рекли, да би требало сиротињи одсећи нос да
може да пасе, онда јој неће требати ни палента.

Телеграм. Из министарства.

Гроф Ерентал је добио извештај са про-
цеса проти Васића. Извештај је поуздан.
Написан је, фотографисан је и потписан је
од грофа Форгача, Свјетоховског и Тифн-
баха.

Кад је министар прочитао извештај,
рекао је у узбуђењу: — Васићу, Васићу,
врати ми моје паре! — Ах, ипак је На-
стић био поштенији.....

Масарик на оптужекичкој столици.

Браћајући се из Београда са расправе Ва-
сић-Форгачеве, ухапшен је професор Масарик и
спроведен у затвор загревачког судбеног стола.

Оптужен је због велеиздаје.
Оптуженицу је саставио најпапетнији др-
жавни тужитељ Акурти, а судиће најтрезнији
судац Тарабокија.

Истражни ће затвор трајати, док не прођу
заседања аустријске и угарске делегације, а онда
ће независни и самостални суд већ видети шта
ће радити.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Са позоришне скупштине.**Лупање глава.**

Шта је вашар у Чуругу,
Хумористе којег славе,
Не лупају с тамо тикве
Више — него овде главе,

због дефицита.

Дефицит мезимче гњави,
Не мож' ваки лек му прави.
С „крајцарама“ фонд да пуне
Док „Стармлади“ — тражи круне.

Фишкал.

Фишкал опет славољубив,
Пун предлога — свакојака,
Али за то од свих својих
У „Бранику“ — туђ својака!

Секретар.

А секретар, штедљив, фини,
Одриче се своје плате,
Ал' за то ће он и касир
Плату мотат' први — знате.

Председник.

Чича Тона председава,
И рач својим ревно дава,
А „Стармладом“ — тек под мора
Да прочупа директора.

Земунски скандал.

А Ђирићи и Јанковић
Перу Перу — жута диња!
Приватне су, кажу, ствари
Кад с опије он ко свиња.

Ердељски тањир.

Баба тањир од два лица
Пун ђавола — глупог вица,
Без машица поган дели,
Проба Перу, рећи сме ли?

„Хомогенци“.

„Академик“ и „драмо . . р“
Надали су дрѣку луду;
Јер су знали, ко и лане
Да ће остати на — дуду!

Радикали.

А већ браћа радикали,
Питоми су доста били —

У мањини, нако мали,
Скоро све су — одобрили!

Позоришни одбор.

Иса свирац, над'о дреку
Грчића би да одвоји,
Јер и Грчић музичар је —
Па се Иса њега боји!

Директорско питање.

Коњевићу име каже,
Какав му је био посо,
Нек се мане директорства
Јер је дете јоште Ђосо!

Наша „преса“.

А наш „Браник“ и „Подрепаш“
Име наше, прогуташе,
Зашто лажу, што не кажу
„Овације“ Пери, наше!?

Стармлади, с. р.

Не боји се он колере — него другог чега.

Неки дан се у једном друштву разговарало,
како се боје да ако овако топло остане може
опет избити колера. На то ће један званичник,
ком у дужност спада бележити статистичке под-
датке о здрављу марве рећи:

— Ја се, што се моје особе тиче, не бојим
толико ни од колере, колико од марвене куге.

Пера Добриновић

† управитељ срп. нар. позоришта.

Управника позоришта
Терају „малери“,
Скупштина је сад оставку
Усвојила Пери.

Куку људи шта радите,
Цело Српство кука:
„Куку, ко ће позориште
Од сада да — брука!“

Quid pro quo.

Један нов клијенат дође к новом адвокату,
коме пре није знао имена. А у току разговора
увек га је титулирао рег: господине Ироде. Ад-
вокат је донекле трпео, ал напоследку ће га
запитати: зашто он њега зове Иродом?

— Па тако вам стоји написано на врати!
Писарница: Iroda! — Одговори безазлени
клијенат.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

АЊУТА.

Приче А. Чехова.

У најјевтинијој меблираној соби хотела „Лисабон“, из угла у угао је ходао медецинар III године Степан Клочков, и усрдно је бубао своју медецину. Од непрестаног, напрегнутог бубању осушило му се грло и изашао зној на чело.

Код прозора, покривеног шарама од леда, седела је на столицници његова Ањуа, девојка са којом је он живео, мала, мршава, плавуша својих 25 год. врло бледа, с кротким сивим очима. Сагнувши леђа, она је везла црвеним кончићем оковратник мушке кошуље. Посао је био хитан. Сахат у ходник празну као изби два по подне, а у хотелу још није било спремно. Згужван јорган, разбацани јастуци, књиге, одело велики прљав суд, напуњен сапуњавом водом, по којој су пливали пикавци, ђубре на поду, изгледало је, да је све било метнуто на гомилу, нарочито измешано згужвано...

— Десно крило плућа састоји се из 3 дела... — бубао је Клочков. — Границе! Горњи део на предњој страни грудног коша допире до четвртог или петог ребра, са стране од четвртог ребра.. остраг до *spina scapulae*...

Клочков, трудећи се да представи себи оно што је тек прочитао, подиже очи плафону. Не добивши јасно представе, он поче пипати себи кроз прелук горња ребра.

— Ова ребра личе на клавирске дирке, — рече он. — Да их не би побркао, треба их се неизоставно навикнути. Мораћу да простудирам на скелету и на живом човеку.. Оди-де Ањуа, дај-де, да се оријентисем!

Ањуа остави рад, скиде реклу и исправи се. Клочков седе према њој, намршти се и поче да броји ребра.

— Хм!... Прво ребро не да се опипати... Оно је иза кључице.. Ево ово је друго ребро... Тако... Ово је треће... Ово је четврто... Хм... Тако... Шта се мрштиш?

— Хладни су вам прсти!

— Де, де... не бој се нећеш умрети, не врти се! Сигурно је ово треће ребро, а ово четврто... Како изгледаш мршава, а ребра се једва дају опипати- То је друго... то треће. Не тако ћу се збунити и већу себи јасно представити. Мораћу нацртати где је мој угаљ?

Клочков узе угаљ и нацрта њиме на грудима Ањуиним неколико паралелних линија, који одговарају ребрима.

— Дивно. Све као на длану... Е, сад се може и куцнути. Дигниде, се.

Ањуа се диже и подиже подбрадак. Клочков се забави куцањем и тако се удубио у тај посао, да није приметио како су усне, нос и прсти Ањутини поплавили од хладноће. Ањуа је дрхтала и бојала се, да ће, медецинар, приметивши њено дрхтање, престати да црта угљем и да куца, и затим може још рђаво положити испит.

— Сад је јасно све, — рече Клочков,

преставши да куца. — Ти седи тако и не скидај угаљ, док ја мало побубам још.

И медецинар поче опет да хода и да буба. Ањуа као да је ватум — рана, с црним пругама на грудима, жежећи се од зиме седела је и мислила. У опште је говорила, мало, увек је ћутала, и све мислила, мислила...

За свих 6—7 година њеног тумарања по меблираним собама, таквих као Клочков, знала је једно пет људи. Сад су сви они свршили, постали људи и, наравно, као људи од реда, давно су је заборавили. Од њих један живи у Паризу, двојица су доктори четврти уметник, а пети је, кажу, професор. Клочков је шести... Скоро ће и он свршити и постати човек. Без сумње, будућност је дивна. Клочков ће, сигурно, бити велики човек, али садашњост је са свим рђава: Клочков нема дувана, чаја, а од шећера су остала четир парчета. Треба што пре свршавати рад, носити га ономе, ко га је поручио за тај добитни новац кувити дувана и чаја.

— Јели слободно? — чу се на вратима.

Ањуа брзо баца на себе свилену мараму. Уђе сликар Фатисов.

— Дошао сам вам с молбом, — поче он обраћајући се Клочкову и зверски гледајући на њега испод косе, пале на чело. — Будите тако добри, позајмите ми вашу дивну девојку на једно два часа! Радим, ето' слику, а без модела никако се не може!

— Ах! С драге воље! — пристаде Клочков. Иди, Ањуа.

— Што ћу тамо! — тихо проговара Ањуа.

— Де, доста. Човек моли због вештине, а не због ситница каквих? Зашто да не помогнеш, кад можеш?

Ањуа се поче да облачи.

— А шта ви то цртате? — запита Клочков.

— Психеју. Леп сиже, али ми ипак не излази, мораћу све с разних модела цртати. Јуче сам цртао с једне са плавим ногама. Зашто су ти плаве ноге? — питам је. Чаране пуштају боју. А ви једнако бубате! Сретан човек има стрљења!

— Медицина је така наука, не може се никако без бубања.

Хм... Извините Клочкове, али ви свињски живите! Баво би га знао како живите.

— Управо како? Другче се не може живити... Од оца добијам само 12 месечно, с тим новцем је тешко живети како ваља.

Да, да... рече сликар и грољиво се намршти — али се ипак може другче живети... Паметан човек мора бити естетичар. Зар није тако? А код вас ту ђаво га знао шта је! Кревет није намештен прљава вода, ђубре. Јучерање каша на таџиру... и пфуј!

— То је истина, — рече медецинар и збунити се, — али Ањуа није имала времена данас да свреми. Све је време заузета.

Кад су сликар и Ањуа изашли Клочков леже на диван и поче лежећи да буба, а затим нехотице заспа и пробудивши се кроз 1 сахат.

подупре главу песницама и мрачно се замисли. Сеги се сликаревих речи, да паметан човек треба да буде естетичар и његова му је околина изгледала одвратна. Он као да је предвидео разумним оком своју будућност, кад ће своје болеснике примати у кабинету свом, пити чај у пространој одаји за ручавање, у друштву жене, ваљане женске, а сад овај суд са прљавом водом, по којој су пливали пикавци, имао је невероватно гадан изглед. Ајута му је такође изгледала ружна, прљава, жалосна... И он се реши да се с њом растане, брзо, пошто-по то.

Кад је она, вратив се од сликара, скидала огртач, он се диже и рече јој озбиљно:

— Ево шта, мила моја... Седи и слушај. Ми се морамо растати! Једном речју, не желим више с тобом да живим!

Ајута се вратила од сликара ужасно уморна и изнемогла. Лице јој се од дугог стајања као модел, испило, омршавило, подбрадак се заострио. На речи медецинаре све ништа није одговорила а усне јој задрхташе.

— Сама знаш, да би се кад-тад морали растати, — рече медецинар. Ти си добра, добра, ниси глупа, разумећеш!

Ајута опет обуче огртач, ђутке сави свој рад у хартију, скупи конце, иглице; завежљај са четири парчета шећера нађе на окну и мету-га крај књига на сто.

— То је ваше... шећер... — тихо рече она и окрете са да би сакрила сузе.

— Па, зашто плачеш? — запита Клочков. Он прође по соби у недоумици и рече,

— Чудна си одиста... Сама знаш да се морамо растати. Нећемо заједно тек вековати.

Она покупи све ствари и окрете му се да се опрости с њим, кад је и њему жао било.

„Зар још једну недељу да поживи овде? — помисли он. — Одиста, нек' поживи још, а: кроз недељу дана рећи ћу јој да иде.

И срдећи се на своју безкарактерност, он јој викну сурово:

— Па, шта стојиш? Ако ћеш да идеш, иди, а ако не, онда скидај огртач и остани! Остани!

Ајута скиде огртач ђутке, полако, затим се ишмрка, такође полако, уздахну и тихо се упути своме сталном месту, на столицу крај прозора.

Студент привуче себи књиге и поче да ходати из угла у угао.

— Десно крило плућа састоји се из три дела... бубао је он. Горњи део на предњем делу груди достиже до четвртог или петог ребра...

А у ходнику неко викну из свег грла: — Григорије: Самовар!

Превео: М. Глушечкић.

Сувише од доброга.

— Један глухонем момак узео је за жену глухонему девојку.

— Ту је већ и сувише благодети. Јер кад је жена нема, онда је сасвим излишно да муж буде глуп.

Писмо од „нашег детета“.

„Наше дете“ — Др. Ивић послао је уредништву нашег листа ово писмо уз молбу да га објавимо:

Illustrissime domine Starmladi!

Док се коалиција годинама погађала са баном Томашићем и није могла да се погоди, ја сам се погодио за 5 минута за 1200 круна годишње. Уједно јављам да иступам из радикалне странке за сада, а по потреби ја ћу опет и уступити, јер ја нећу никога да се продајем. Ко ме треба нека ме од данас тражи — у владиној (а не радикалној) странци.

С мојим одличним поштењем

Др. А. Ивић.

буђеновачко дете и посланик!

Вредност коња и људи у држави.

Наполеон први, после битке обично је пре свега питао, колико је коња погинуло? — јер кад многи коњи изгину, то је права штета. Коње треба за новце купити, војнике узима из народа бесплатно.

Одговор филозофа.

- Пошто би ви г. професоре месечно мога малога Тупослава учили?
 — 100 круна.
 — Па за толики новац, ја могу купити вола.
 — Купите, па ћете онда имати два вола.

Два збора

за опште право гласа.

Збор је хтео да прогњави
 Наш гњаватор Др. Сос.
 И на жељу присутних је
 Он у футрол — гурно нос!

А Свињарев ружио је
 Банфија, шовена,
 А куковом обећ'о је
 Држат' збор Словена.

*

А на збору социјала
 Није била хука-бука,
 Није било, јер не беше —
 Кујенових мамелука!

У купатилу.

Лечник (болеснику): Пре подне купање,
 после тога две чаше воде, затим можете једну
 цигару, али никако више. (После два-три дана
 пита лечник): Како вам прија лечење?

Болесник: Не знам ни сам, увек имам
 страшну муку.

Лечник: Шта, од воде?

Болесник: Не од цигаре.

Лечник: Како то?

Болесник: Нисам дуванција.

Са једне мађарске гимназије.

Проф.: Кажите ми, Поповићу, шта је то сабирање?

Костић: Сабирати значи, два или више бројева сабрати, па их као један изговорити.

Проф.: Није, није, кажите му Хазафи.

Хазафи: Сабирати значи све народности у Мађарској сабрати, па их као једну мађарску изговорити.

Проф.: Az ebadta, igen jó. Кажите ми Поповићу шта је одузимање.

Поповић: Мањи број од већег одузети.

Проф.: И опет није — кажите му Хазафи.

Хазафи: Одузимати значи Србима и осталим народностима одузети просветне заводе и фондове.

Проф.: Az csak jó, — а ви и то не знате шта је множење?

Поповић: Један број онолико пута...

Проф.: Доста, доста, већ видим да не знате, реците му Хазафи.

Хазафи: Множити значи све продане душе о државном трошку издржавати и тиме множити владине присталице.

Проф.: Тако је — igen jó. Сад ако још не знате, шта је делење, онда вам нема помоћи, онда падате.

Поповић: Један број на онолико делова поделити, колико други број има јединица.

Проф.: Идите на место, ви не знате ништа.

Хазафи: Кажите ми ви то.

Хазафи: Делити значи сејати неслогу између Срба и Хрвата и разделити их једно од другог.....

Проф.: Доста је видим да знате све што је потребно за спас државне идеје шовена, можете добити пештанску штипендију од чива Стеве Вједија. Седите.

К. К.

Васић је осуђен.

У Србији осудише
 Васића шијуна;
 Ал' је јоште Васића
 Сва Србија пуна.

Опера.

Опера нам долази,
 Да нас развесели,
 Видећемо дал' би с њом'
 Ми били насели!?)

*) Г. Тихомир је хтео, да се г. Жарко Савић, — чија трупа из Београда ових дана долази у Нови Сад — ангажује као управник, и код нашег срп. нар. поворишта уведе оперета.
 Пр. Ур. „Ст“

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Листак.

БОЖИЋЊЕ ПРАСЕ.

Шаљива игра у 1 чину. Писац ће се на крају — казати.

(Наставак и свршетак.)

Сви (прену у смех). Хахаха!

Цаја. Ево ти твоје прасе. Мени не треба. **Вуле**. Вала ни мени.

Амалин. Мени би требало, ама није моје. **Јевремовић**. Вала, моје баш није!

Цаја. Па, чије је ово управо прасе?

ПОЈАВА XIII.

Кајка, Јанко и пређашњи.

Кајка. Моје!

Сви. Како?

Вуле. Теби шиље гостионичар од седам Шваба?

Цаја. Лепе ствари!

Јевремовић. (Јанку.) Така ми сваја не треба, којој гостионичари шиљу прасице на поклон. Ајдмо синко.

Јанко. Ама тата, то ће бити, канда неки неспоразум.

Кајка. Не, не, овде је мљи неспоразум. Ми мал' нисмо остали на Божићу без прасета.

Вуле. Тако је. А свему је крив овај ло —

Цаја (муне га) пет — | (заједно).

Јевремовић — Како? | (заједно).

Вуле (тргне се и поправља) — лапа. (За се.)

Умал ми се не омаче допов.

Кајка. За то сам ја по амалину послала да за мој уштеђени денарац, куни једно прасе.

Вуле } (заједно). Паметно дете!

Цаја } Пиле моје!

Јанко (за се). А моје голупче!

Кајка. И са прасетом опет повратим мир у кући!

Вуле } (заједно). Паметно дете!

Цаја } Пиле моје!

Јанко (за се). Голупче моје!

Јевремовић. Па што си ти онда лагао?

Амалин. Шта ћу. Плаћен сам за то. Т. ј. још нисам.

Вуле. Е, ево ти један динар.

Јевремовић. Ево ти и од мене један стопарац, ал' други пут да не лажеш.

Амалин (полази).

Јанко. Ево и од мене један грош, ал' други пут да лепше лажеш!

Цаја. А ја ћу ти датми — један добар савет. Не свраћај нигди више у кафану, него пожури кући на ручак, да ти се супа не охлади!

Амалин. Моја је кућа, на леђи.... а код куће ћу баш слабо омрсити брк...

Цаја. Кад је тако, а ти остави код нас на ручак! Имамо два прасета, хвала Богу!

Амалин, Хвала лепо ја овај — могу.

Цаја. Е, кад можеш, а ти хајд, понеси то прасе у кујну, па да тамо што помогнеш.... Сад још ако и она несрећа Мићун донесе прасе, биће три!

Амалин. Молим фино... Умем добро да цепам дрва... вучем воду, ракију.... и т. д. (Одлази).

Цаја (у полазу). Хајд, хајд наћи ће се... (Одлази).

(Међутим Вуле говори с Јевремовићем, а Кајка с Јанком).

Кајка. Богме, мало је фалило г. Јанко!

Јанко. Срећа је, што сам госпођице, на све четир се дохватио... а иначе...

Вуле. Де, де, седи... Немој се дати нудити, него као код своје куће... А ви г. Јанко, не устежите се, него слободно као код своје куће... Изволи... (Показује на место за столом).

Јевремовић. Хвала, хвала!

Вуле. Г. Јанко, извол'те!

Јанко. Хвала, мени је добро и овде.... Сасвим се добро осећам...

ПОЈАВА XIV.

Мићун (Као прасе с поља гуриче и цичи као прасе кад кољу).

Сви: Шта је сад? Ко то коље прасе?

Мићун (још с поља) Ахохохо — прасенце, ал је прасенце! (Улази с печеним прасетом).

Сви (прену у смех). Мићун!

Још једно прасе!

Мићун. Ево га, газда Вуле, прасе!

Сви. Ово је треће!

Вуле. Ко ми сад опет, то шиље?

Мићун. Шиље га —

Јевремовић. — Јевремовић, гостионичар код седам лафа.

Мићун. Тачно!

Сви. (Прену у смех).

Јевремовић. Знао сам!

Мићун. Па шта је, то, тако смешно. (За се). А да ови откуд не знају, да сам га ја придигао од Швабе?

Мићун. Хоће човек да је шаљив... бајати појели га гости, а овамо га он смотао... (Пипа озго кору). Охо, ал је прасенце... Видите газда Вуле... све пршти... охохо...

Вуле (га опина). Охохо...

Мићун. Гђе Кајка, пипните га и ви..

Кајка. Охохохо!

Јанко. Охохохо!

Мићун. Све му пршти кора... Бадава, газда Вуле, изабрао си прасе, што рекле шојке, цум кисен баба Було!

Јевремовић. А шта је поручио кафеџија од седам лафа...?

Мићун. Поручио је, поручио... Чекајте само шта је поручио... Да, да вам више неће прекорачити прага...

Јевремовић. Но и овај лаже — ко опсерваторијум.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Вуле. (За се). Ама само, да ми је знати, чије је ово прасе.

ПОЈАВА XV.

Цаја и пређашњи.

Цаја. (Још с врата). Знала сам. (Гласно). Дакле, још једно прасе!

Вуле. Шта мислиш жено, ко га је послао? Јевремовић (са смехом). Јевремовић гости-оничар.

Миђун. Он, он... ама, што вам је он тако смешљив.

Цаја. Не, не... ово сам прасе ја купила..

Сви. Ти?
Ви?

Миђун. Их, поквари ми сав рачун, госпођа. А ја тек најлепше удесио, да лажем...

Цаја. Ја, ја... Мислила сам, да ћемо остати без печенке... па рекох, да повратим мир у кући... Зашт без прасе... беше доста речи...

Јевремовић. Опростите госпођо, Цајо, шала је била... Ама да сам знао...

Цаја. Де, де, не чиви... ништа... Изволи-те за сто... Господар Јевремовић, ви седите овде у прочеље...

Јевремовић. Хвала, ама ја држим, ту тр ба домаћин...

Цаја. Не, не, ви сте наш гост... Пола-женик...

Јанко. (За се). Полаженик сам ја био...

Цаја. А ти Кајка, иди сишај сушу. Миђуне, изнеси прасе... па помози, тамо што у кујни...

(Сви седају и намештају се. Миђун одлази на пајући прасе). Охо, хохохо!

Кајка. (Одлази.)

Вуле. Господе, боже, сад само да Жужа одкуд не искрене с четвртим прасетом...

ПОЈАВА XVI.

Жужа и пређашњи.

Жужа. (Улази с печеним ћураном). Ит а печена пуљка, тершур, господар. Нема малац — на сва пијац!

Сви. (Прсну у смех).

Вуле. Господе, боже, док су се ређали пра-сици, ређали... сад се почеле ређати ћурке...

Јевремовић. Па наравно, она ћурка мисли да је и ћурка у место прасета добра...

ПОЈАВА XVII.

Цаја и пређашњи, за тим Шваба, па Жандарм.

Цаја (улази. Узбесекне се кад види Ержу с ћураном.) Шта је сад?

Вуле. Ништа. Донела ћурка, ћурку.

Цаја. Коју је сигурно какав ћуран послао.

Вуле. Тако је. И тај ћуран сам ја!

Цаја. Одмах сам мислила!

Јевремовић (за се). И ја!

Жужа. Изе... Хоће носила ја у коњха тај пуљка...? Кел хоћ, изе... пуљка...

Вуле. Море, изела ти пуљки тртицу од куд си ми њу донела. Па још непечену? Ех, да је печена као прасе... А, пријатељу. Па она цр-вена кора све пршти на њему... Охохо!...

Жужа. Сад ја њега метнула у изе... (од-лази).

Цаја (полази у кујну). Хајд, хајд, дај је овамо за мном у кујну. Добра ће она бити и трећег дана божића, на св. Стевана! (Одлази с Ержом у кујну.)

Јевремовић. Море, ова твоја куварица је много прождрљива...

Вуле. А по чему судиш?

Јевремовић. Па, тако, нешто му много изе-де и у говору...

Сви (се смеју)

Јевремовић. Него, ако овако наставе, доно-сити разну живину и прасице, то ћемо моћи данас и сватове оправити...

Вуле. Право велиш пријатељу.

Јевремовић. Јес', видио оног мог зврждова, како само жмири у ону твоју вижљу, као маче у жижак...

Вуле. Море, није ми сад до мачића... него куд ћу с оволиким печењем данас!?

ПОЈАВА XVIII.

Шваба и пређашњи

Шваба. Топра тан, гутен таг винших... Ро-тила се Марија и топила син Језус...

Сви. Ваистину, роди;

Шваба. Астн, гомши, ја топла на тепе шалиш.

Вуле. А што да се комнија жалиш на мене. И то баш на божић?..

Шваба. Најн, најн.. ви хајсте, та офај... на та хаст ес... Ов, погућар Митјун... То јет-на шлехтер керл... Она укратила мене јетна ви хајет ес... на ова... кад нјека кољила а он правила (имитира дреку прасета).

Вуле
Јевремовић } (заједно.) А, н асе...

Шваба. Та, та, та швајне... усмиш мој ке-пратене шпанфадерл... Бечена грмача... Их, пит ина шен... Ја цела котина јетиш от ова, коза мяса и от гућна сец... а сат на србске вајнахтне, хоћиш јетиш геипратене брасица...

Вуле. Па, да, право човек и вели. Доста је јео преко целе године, оне кућевне зечеве...

Јевремовић. А то је исто што и мачије...

Вуле. Хоће и он човек да омрси брк на наш божић са прасетином... а видиш ти оне свиње Миђуна, придиго му прасе...

Шваба. Сис вар... он мене блатила... Оста-вила јетна дукатен у депси... Абер их браух кајн дукатен... тајте мене моја брасица.

Вуле. Та тако је... Кад ти хоћеш твоје прасе онда ни да ти он цели дан дукате... Не, треба ти... Ништа, ништа, комшија. Твоје пра-се не сме фалити, ко ни министрога. Сад ћу ја...

док уђе Миђун. А ти комшија седи... Бићеш нам данас гост. Знам да ниси ручао још, чим ти прасе фали...

Шваба. Их, таг шен... Ја ручала...

Вуле. Све једно, можеш ти још једаред ручати... Данас је Божић. данас се цели дан, само једе и пије... једе и пије...

Шваба. Астн, не праним. Мени то све алес-ајнц. Мошем ја и тваред ручам.

Вуле. Тако, тако. Седи, овде до мене...

Шваба. Ис алесајнц...

Вуле. (Није га разумео.) После можемо и ајнца... и фарбуле... шта хоћеш...

Јевремовић. А биће и трајлиша.

Вуле. Тако је. Мајне кћи, данас дала ја његова син, за његова шена... Ево за оног младог господина

Шваба. А сб...

Вуле. Тако је. Главно је да он има соли у глави, а за друго ћемо лако... (Точи ракију.)

Шваба. На астан... та ите све лустик цу... Их, гратулире, јунгер хер... (пружа му руку. Чује се поља разговор).

Вуле. Да неће и овај овамо. Да не носи и тај какво прасе?

ПОЈАВА XIX.

Жандарм и пређашњи.

Жандарм. Христос васкресе!

Сви. Ваистину роди!

Жандарм. Овај, а да није случајно код вас залутало министрово прасе?

Вуле }
Јевремовић } (заједно.) Каково министрово прасе?

Жандарм. Хе, то би и ја волео да знам какво је... Него мало час узех за маријаш „Политику“ — и читам, (вади лист и преврће га и тражи по њему) ево, воде... чекај... Ха, ево, га... „Министрово прасе...“ Ево, вође, читајте. А видим код вас уносе силне прасице.

Вуле. Да видимо баш. (Чита): „И док сам ја очајно очекивао Божић, дотле ме је тешило једино глас, да је и министру унутрашњих дела тако исто утекло прасе. Замислите тај малер, да и г. министрово прасе утече, да и г. министар остане без прасета као и ја; да ја и г. министар будемо исте судбине. Али г. министар, разуме се није као ја организовао војску на јурио за прасетом.“

Јевремовић. „Он је просто телефоном јавио Управи вароши београда: „Ало!“ — „Ало!“ — „Утекло ми прасе! (Прича) „И сад замислите старешине, писаре, жандарме, ћате, како се све то дало у јурњаву за прасетом — не би ли им прасе о новој години класу израдило. Видиш тек писара варошког кварта а за њим жандар носи прасе право министровој кући: „Госп. министре част ми је известити вас да сам предузетом петером одмах ушао у траг прасету — и ево га свезаног донео.“ Мало после, а ти видиш писара врачарског кварта, а за њим жандар носи друго прасе: „Г. министре част ми је...“ Не, прође ни

20 минута, а писар савамалског кварта сав се задувао и за њим ћата носи треће прасе: Г. министре, част ми је... и т. д.“ Већ три писара грокћу у министровој авлији и три прасета сањају класу о новој години.“

Жандарм. Ваљда, овај не грокћу баш писари?

Јевремовић. Не, не, помео сам се... Прасици грокћу а писари очекују класу... И још они класу нису ни добили а стигао и четврти писар дорћолског кварта с прасетом; мало за тим стадоше кола пред министровом кућом а из њих испале комесар топчидерске полиције а из коли цичи прасе... „Утекло чак у Топчидер г. министре, ал одмах сам га нашао!“ Напослетку стигао и писар кварта палилулског — и носи ћурана. Није нашао прасе, ал свеједно. Неће ваљда због те незнатне разлике да изостане с класом иза својих другова. „Ама, ја нисам изгубио ћурана! — виче г. министар“. „Јесте ли ви сигурни, г. министре, да то није био ћуран?“

Вуле. А јеси ли ти брате сигуран, да ти ниси ћуран?

Жандарм. Е, а одкуд ја то да знам!?

Вуле. Ама од куда ти то све знаш?

Јевремовић. Па читао сам све то од речи до речи данас у „Политици“.

Жандарм. Тако је, воде пише, да је утекло министрово прасе и да га сви писари јуре...

Јевремовић. Па си се и ти жацо дао у јурњаву за прасетом

Вуле. И класом...

Јевремовић. Слабо, бога ми!

Вуле. Ама, пре свега треба знати, ко то, пише?

Јанко. Па, Бен Акиба!..

Сви. (Прену у смех) Бен Акиба! Хахаха!

Шваба. Тес ис, гросер тајџел!

Вуле. Е, мој жацо, куд си ти забасао, да тражиш класу.

Јевремовић. И прасице!

Вуле. Слабо ћеш богами омрсити брк... Него, ако си се баш тако дао у јурњаву за прасетином... и волиш прасетине а ти остави код нас на ручку... Ех, што имам божићно прасе... Охоохо! Кад је божић, нек је божић. Није ни божић сваки дан... А данас удајем и ћерку.

ПОЈАВА XX.

Цаја, за њом Жуџа са супом, па Миђун с ћураном, напослетку Амалин уноси прасе.

Шваба. Ту круци фикс, керл... тонесеш и мој брасе....

Миђун. Ау — откуд ова обријана њушка овде?

Вуле. Миђуне овамо и ти за стол, па после ручка однећеш комшији његово прасе кући а оданде право по попа, да ово двоје претенује. Седајте сви за стол. Спаси Бог! (Сви: Наспа-сеније!) А сад да се прекрстимо и онда једно рождество да отпојимо... (Крсте се и поје рождество). (Завеса пада.)

5-ар фоношић.

На знање г. г. дужницима.

Ми смо услед многих опомена, које су остале без успешне приморани били све наше дужнике предати нашем адвокату.

Пре но што исти тужбу противу сваког дужника поднесе, он је учтиво сваког опоменуо да у року, који је у писму назначен плати, с тога овим упозоравамо свакога дужника, да ко до одређеног времена не плати — биће утужен и имаће више трошка.

Многи се изговарају на разне начине било нисам „уредно примао лист“ — или „нисам га поручио“ и т. д. Или „вратио сам лист“ — а дуг нек плати Бог!

Ми тима свима отпоручујемо (да не би морали сваком посебце писати те време и новац трошити) да им сви ти јалови изговори неће помоћи, јер ћемо ми доказати исказом дотачних поштанских звања да су лист примали, а свако ко је годинама лист примао, мора га и платити.

Има једна министарска наредба која гласи, да које год лист примао, па ма да га он и није поручио, мора га платити. А надлежност суда је овде где лист излази.

Ми смо као и сав свет што ради, кад нов лист покрене слали на адресе које су нам пријатељи нашег листа препоручили и у неколико бројева умолили свакога, ко не мисли држати лист, да нам исти врати. По неки су платили четврт, полугодиште или за целу годину — и лист и даље примали — а нису плаћали. По неки који дугује за 2—3 године, сад просто врати лист и мисли тиме смо квит. Но ти се варају. Ми ћемо њих утужити и тек онда бити квит — кад плате или кад од њих наш адвокат дуг утера. Има их и таквих, који су пре две године платили а лањску годину остали дужни. И тек при крају ове године платили, и онда пишу, па ми смо ове године вам платили 8 К за целу годину и не дугујемо Вам ништа. И већ сто сличних заврздама и извлачења.

Ми се на све те свом нашем српском новинарском свету познате, шаблонске или стернотипне изговоре г. г. после платника и неплатника нећемо освртати нити им на иста друкчије одговорати осим: адвокатском тужбом, за дуг.

Нека се нико не нађе увређен, ама ми не можемо од ваздуха живети. Ово нека узме на знање и славно председништво Српске читаонице у Загребу, које би хтело исто тако струњеним одговором да се извуче да не плати

Сироти они, како они нас у ове крајеве потпомажу.

Срби из Угарске су само добри за прилагање.

Нека се с.те само г. г. из Хрватске кад су „Стармладог“ дењцима добијали, а за време „велеиздајничке“ парнице је 800 примерака редовно слато многима бесплатно — које смо ми

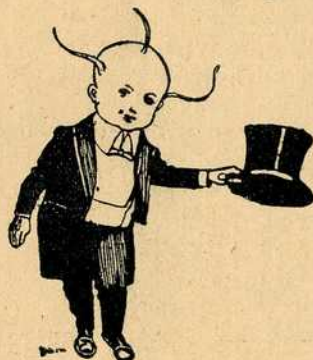
од наших уста откидали, јер хумористичан лист нема шаљиву странку, која би га страначким прирезом, или сваки час „удели тето за лист“ — издржавала, а уредник нашег листа добија фикс плату 30 дана на месец, а сва штипендије се састоју у дугу за лист — преко главе.

Нека се сете само на све услуге које је наш лист учинио у интересу — опште српске ствари, па нека нас не муче даље она г. г. претплатници — које је сам њихов орган „Србобран“ назвао горим од Акуртија, и нека плате.

А они што су се попели горе, нек помисле да могу и опет се наћи доле.

Толико да се зна. Уредн. и администрација „Стармладог“.

Наше најискреније сажаљење

нека прими господин Форгач због силних пара преданих незахвалном и некарактерном Васићу.

Уредништво „Стармладог“.

Мршав зец.

Гост (који је наручио зечије печење): По овај је зец нешто здраво мршав.

Гостионичар: Та казао сам им да га боље ране и да га не пуштају да се толико пентра, али бадава, не слушају.

Одговори уредништва:

Г. Бошку Поповићу, натарошу у Бач-Фелдварцу. Предао нам је наш заступник ваше „цењено“ писмо. У први мах, судећи по „писменом“ стилу и „опскурности“ истога — верујте да смо мислили да је оно од Фелдварског сеоског свињара — али опет по дрекосту и порцији безобразлука — уверили смо се, да је оно ипак од једног сеоског бога: натароша. Иначе код вас мора да је јако клизаво — јер сте изволели мало из логике поклизнути у лагању. Ако лист наш нисте никад примали ни читали — од куда знате да је мршав? Знамо да вам се као натарошу „кламање“ по глави мора врзети — ама нас не окламасте, па ма још десет пута безобразнија писма писали. Ми имамо увек оно на уму: „од кога је — добро је!“ Даљедајемо, нашем заступнику: реч! Нека се он с вама бочи! И будите уверени да вам ту ни оно ваше: „имењаче“ неће помоћи — па ма промукли њанајући!

Гурабије из Србије.

Балван.

У Србији државници
 На швапску се штампу љуте,
 Што Србију тако ружи,
 А не виде управници
 Своје ђубре á lá „Баво“
 Што Србију сву окужи.

Где шатравци, дрипци, траља,
 Еванђеље сриску круну
 Вргли руглу свакојаком,
 „Коритарем“ зову краља,
 „Пијаницом“ „безгањником“,
 „Малоумним“ и „глуваком“.

Је ли и то рука туђа,
 Која бистру воду мути,
 А окати да сте слепи?
 Имал од тог посла луђа,
 Када влада на то ћути
 Несме поган да очепи?

*

Јер док морал ваших хула
 Стоји ниже испод нула,
 Чисте поган испред куће,
 Што Србију сву окужи,
 Па тек онда од туђина
 Трајте да вас он не ружи!

Концерт.

Један концерт б' видет вол'о
 Да не свира Сока соло.

Београдска „Трибуна“.

Бубнуотена.

У једним немачким новинама читали смо овај глас:

„Jacob Bauer aus Brood empfiehet . . . sein eingeführtes grosses Lager in fertigen Kindern, Knaben, und Herrn Kleider и т. д.

Бољи коњ.

Нудио пријатељ пријатељу свога коња, да некуд отиде. „Е, отићу ја пре пешке, него на твом рђавом коњу,“ одговори овај.

Дакле, ти си бољи коњ, него мој, приметиће пријатељ.

Има жена разлога.

— Зар ви прија Штукинице, горите лампу сву ноћ, догод вам муж уз бирцуза кући не дође.

— Морам, прија Пасуљевићко. И пре сам скоро у огледало фурила порцуланску пикелу за шибице — у мраку.

„Баволовим“ вуњарама

На све поновљене клевете о мени, што сам казао то и опет кажем: тужио сам вас Београдском суду, и сад не ја, него ви имате да доказујете. А све дотле док не докажете — сматраћу вас за обичне положаре, којима још једино место може бити у Пожаревцу, међу доповима најординарније сорте — или шуми међу хајдучима, а у руци у место пера пре би вам приличило калаузи или пушка!

До виђења, дакле, на суду — Баволе!

Н. Сад 15/XII. 1910.

Петар Крстоношић
 Уредн. „Стармадог“.

Устав у Кини.

Како новине јављају Кина добија устав и парламент. Боже мој, а наши уставни Кинези у Хрватској и поред устава никако не могу да дођу до парламента.

На знање!

Јављамо свима претплатницима који нам дугују претплату, преко године две и три дана, пошто су наше опомене остале без успешне, да смо их предали нашем адвокату.

Адм. „Стармадог“.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ.**ИСТОРИЈА СРПСКОГ НАРОДА.**

Прво издање моје Историје српскога народа, штампано је, као што је, било објављено, само у онолико примерака, колико се претплатника било јавило. С тога су многи остали без те књиге. Како је осем тога сва пошиљка за Аустро-Угарску монархију (преко 20 0 примерака) уништена, осетила се брзо потреба за новим издањем.

С тога сам се решио да приредим друго издање Историје српскога народа. Ово издање је у многоструком погледу исправљено, допуњено и прерађено; у њему су описани догађаји све до наших дана (фебруар 1910 год.). У њему је додан преглед важнијих извора и важнијих дела за сваки период српске прошлости. Осим тога у књизи има преко 20 карата разних српских држава.

Књига има 24 штампана табака.

Претплату треба полати или брџ претплатника јавити на моју адресу Zemun poste restante.

Цена је књизи шест круна. Скупљачи добивају на сваких одам скупљених књига по један примерак или новац за њега.

Уверен сам да ће сваки знати ценити значај овакве књиге за национално васпитање и да ће се потрудити око скупљања претплатника.

Београд, 8. фебруара 1910. год.

Ст. Станојевић,
 проф. Универзитета,

WWW.UNILIB.RS
 УНИВЕРЗИТЕТСКА
 БИБЛИОТЕКА

МАЋЕДОНИЈА И МАЋЕДОНЦИ.

ОПИС ЗЕМЉЕ И НАРОДА.

Написао **ИВАН ИВАНИЋ.**

У Новом Саду, у издању књижаре учитељског друштва „Натошевић“ изашла је у јуну 1910. ова велика монографија Маџедоније. То је друга књига, али потпуно засебна целина. (Прва књига изашла је 1906. год. у Београду). Награђена је са 2000 динара. Цена књизи 6 динара или круна.

У овој књизи има 70 слика, једна карта и више нота, износи 38 штампаних табака великог формата (608 страна) на финој артији. Садржина књиге су ови одељци: Шта је Маџедонија? (географија, картографија, границе, хидрографија и статистика). — Јесу ли по историји маџедонски Словени Срби или Бугари? — О историјском праву на Маџедонију. — Обичаји маџедонских Словена. — О њиховом језику и песмама. — Српска традиција у нар. песмама и причама. — О народности маџедонских Словена. — О имену Грк и Бугарин у Маџедонији. — Како је унесено бугарско име у Маџедонију? — Бугарски црквени покрет. — Унија и Протестанти. — Стварање Егзархата. — Бугарска пропаганда од 1872.—1900. — Грци и њихова пропаганда. — Из прошлости српске цркве у Турској (12—19 век). — Румуни у Маџедонији и Епиру. — Српство, српске школе и црква у Маџедонији и Старој Србији. — Маџедонско питање (комитети, устанак, реформе, предлози о аутономији). — Привреда, трговина и саобраћај. — Додатак (списак Срба погинулих од Бугара 1897—1909. г.)

➡ **Веће поруџбине** прима и даје проценат издавачка књижара „Натошевић“ у Новом Саду (Ujvidek — Hongrie).

➡ **Продаје се у свима већим књижарама.**

ОГЛАСИ.

СИГУРНУ ПОМОЋ од укваре

можете наћи мојим опасачима. Иштите да вам бадава пошаље обавештај фирма која још од 1864. год. постоји:

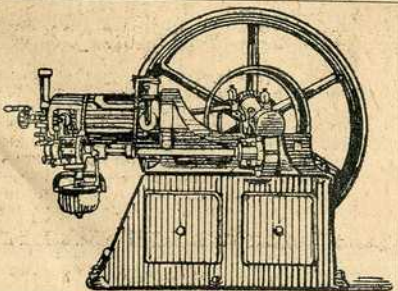
АУГУСТ ЦИГЛЕР, Нови Сад (Ujvidek) Ugarska
преко пута од Централ. Кредит. Завода бр. 21/А.

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЊЕ
и стовариште надгробних споменика
ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ
у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeње „Конкордија“ пређе Буре Стојковића, Ђурчинска улица број 15.
Држи вазда огроман избор сваковрсних каменних надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дула и дуготрајна. Велики избор мртв. сандука, венаца, покрова и целокупне опреме за погреб. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

◀ Најјефтинији и најштедљивији рад. ▶

Најстарија и највећа фабрика на копну.

Оригинални „ОТО“ мотори

за течна горива **машине са ренсаванем гаса**, мотори за сиров олај на висок притисак (Diesel) у најбољој изради од 1 до 1500 НР. (коњских снага) за занатлијске потребе, пољопривреду и индустрију.

Бензин-локомотиви

од 4 до 20 коњских снага за вршидбу, потпуне вршаће гарнитуре. Специјалитет: самоходни локомотиви, покретљиве машине за цепање дрва, шмркова са колима, кола за осветљење итд. Машине за обрађивање дрва од фирме Е. Кислинг и комп. Leipzig.

Sangen & Wolf, Motorenfabrik.

Филијала: **НОВИ САД**, *темеринска улица бр. 7.*
Проекте и прорачуне бесплатно! — Траже се солидни заступници!

Срби!

купујте само
СРПСКИ КРЕМ

најбоље средство за
-- мазање обуће --

Ако га ваш трговац
нема, тражите да га
набави.

I. српска творница
крема за обућу.

☐ КОВАЧЕВИЋ и ДРУГ у Новом Саду. ☐

Аполо-Ђиоскоп

поред Речејијева хотела,

састанак српске отмене публике.

Кинематографске најновије и нај-
модерније слике из свију крајева
света.

Дневно представа. — Недељно трипут
нов програм.

☛ Почетак у пет сахата у вече а
свшетак у једанаест сахата.

1911. I. јануара

Џелашов син. Срце, и шала.

☛ Календари за 1911. год. готови су и разашиљу се. ☛

Српски народни велики
илустровани календар

СВ. САВА

:: и мађи ::
илустровани календар

ГРАНИЧАР

☛ Цена I ком. I Круна ☛

☛ Цена I ком. 50 пот. ☛

== ПРЕПРОДАВЦИ ДОБИЈАЈУ ВЕЋИ ОД НАЈВЕЋЕГ ПОПУСТА. ==

Поруџбине се шаљу првој срп. творници искључиво свих срп. прав. црквених утвари

Луке К. Алексијевића, — Нови Сад Ujvidék (Hungaria.)

Велики илустровани Ценовник свих црквених утвари шаље се на захтевање бадава.

Пашентбиро

друштва Bremer Patent
Gesellschaft,

Bremen

Филијала у Лондону. Друштво с ограниченом одговорношћу.

Прима

јефтине пријаве
и посредује
искоришћавање
проналазака уз гаранцију

у смислу друштвена правила.
Ако нама повереног проналазача за-
штитно право не би могли спровести
да се патентира или не би нашли
за исти заинтересоване, да се иско-
ристи — ма из ког разлога — ми
враћамо нама плаћене пристојбе. —
У последње 3 године плаћених отште-
та дивиденда износи пуних 100%.

Многа признања.

Намада листа за проналазаче:

„Der Deutsche Erfinderefreund“

као и прилога истог

„Званична извешћа „Међународни
проналазачки вешар“. „Сунце“.

Претплата на 1/2 год. 5 Марака. Број
на углед и сва извешћа о погод-
ностима које се у листу за прет-
платнике налазе дају се уз 10 по-
тура марку.

Извешћа бадава.

Предрачуни бесплатно.

ИЗВОД ИЗ ЦЕНОВНИКА.

Пријава проналазачка да се патентира
уз гаранцију по друштвеном правилу.

За	Марака	За	Марака
Немачку	35	Италију	105
Енглеску	35	Америку	115
(провизорно)	35	Швајцарску	115
дефинитивно	110	Русију	140
Аустрију	70	Данску	55
Француску	120	Шпањолску	110
Белгију	35	Луксенбург	25

Горњи бројеви означају наше основне
таксе за пријаву т.з. заштитно право,
у којима је урачуната припадајућа при-
јавна такса држави, наша награда или
наших страних заступника има се још
урачунати, које јавице од проналазача,
трошкове за прегледе, превод и спрово-
ђање предлошке и т.д. које се све та-
кођер ваљадно јефтино рачуна.

„Стармлади“ излази 1 и 16-ог сваког месеца. Рукуписи се шаљу на уредништво. Претплата се
шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Витковићева улица број 16.

Власник и издавалац: М. Крстоношић. (Поједини број 30 пот.) Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Штампања Учитељског Д. Д. „Пагошевић“ Нови Сад.